

Nederlandse tekst (artikel 63 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 62.971 van 6 november 1996

A. 59.839/VI-12.007

In zake : **VANDE VELDE** Françoise,
Andromedalaan 84 bus 4
1200 Brussel,

tegen :

de "Radio-Télévision belge de la
Communauté française (R.T.B.F.)".

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 12 september 1994 ingediende verzoekschrift, waarbij Françoise VANDE VELDE de nietigverklaring vordert van de beslissing waarbij de heer Jean-Claude STALPORT, administrateur-generaal van de R.T.B.F., weigert haar met ingang van 1 februari 1994 te benoemen tot helper bij de R.T.B.F.;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevr. DEBUSSCHERE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 5 april 1996 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 13 september 1996, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 16 oktober 1996;

Gehoord het verslag van de heer ANDERSEN, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van de heer Stéphane HOEBEKE, adjunct-adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van Mevr. DEBUSSCHERE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten aan het geding ten grondslag liggen :

1. Verzoekster is lid van het contractueel in dienst genomen personeel van de R.T.B.F. sedert 17 december 1984. Zij oefent sedert 1 februari 1993 voltijds het ambt uit van helper in de kantine.

2. Op 16 maart 1993 vaardigt de Franse Gemeenschapsexecutieve een besluit uit betreffende de aanwerving in de graad van helper bij de R.T.B.F. Op grond van dit besluit kunnen onder meer contractuele personeelsleden worden aangeworven. Het bepaalt dat

leden toelaatbaar worden verklaard als zij slagen voor een bekwaamheidsexamen.

3. Verzoekster legt dat examen af en verneemt op 28 januari 1994 dat zij geslaagd is met 40 punten op 50.

4. Op 14 april 1994 verklaart de arbeidsgeneesheer verscheidene ambtenaren uit medisch oogpunt geschikt voor de betrekking, oordeelt dat één ambtenaar geschikt is onder enig voorbehoud en verklaart dat hij verzoekster nog moet onderzoeken daar zij zich niet heeft kunnen aanmelden bij de medische dienst wegens een ongeval dat één van haar kinderen is overkomen.

5. Op 9 juni 1994 stelt de directrice van het personeel de administrateur-generaal voor 9 betrekkingen van helper in de kantine vacant te verklaren op 1 februari 1994, dit is de eerste dag van de maand na de datum van goedkeuring van het proces-verbaal van het examen, te besluiten om in die betrekkingen te voorzien door werving uit de voor het bekwaamheidsexamen geslaagde personeelsleden die in dienst zijn, het voornemen te kennen te geven om op 1 februari 1994, met vrijstelling van proeftijd, 9 bij name aangewezen ambtenaren te benoemen en dit voornemen ter kennis te brengen van het personeel.

6. Na kennisneming van het bericht aan het personeel waarin dit voornemen te kennen wordt gegeven, dient verzoekster, wier naam niet voorkomt op de lijst, een bezwaar in. De vakorganisatie waartoe zij behoort dient eveneens een protestbrief in.

7. Op 1 juli 1994 stelt de dienst die belast is met het onderzoek van de bezwaren vast dat

verzoeksters dossier geen verklaring bevat van medische geschiktheid voor de betrekking van helper in de kantine, zodat zij geen aanspraak kan maken op een benoeming.

8. Op 18 juli 1994 vraagt de directrice van het personeel de arbeidsgeneesheer haar de ontbrekende verklaringen van medische geschiktheid of ongeschiktheid te verstrekken.

9. Op 28 juli 1994 verklaart de arbeidsgeneesheer verzoekster geschikt voor de betrekking van helper in de kantine.

10. Op 9 augustus 1994 stelt de directrice van het personeel de administrateur-generaal voor verzoekster niet te benoemen. Naar haar mening bestaat de verplichting om te benoemen alleen bij ontstentenis van een wettig en redelijk motief dat eraan in de weg staat. In de onderhavige zaak bestaat dat motief en houdt het verband met verzoeksters "gebrek aan toewijding". Dit arbeidsverzuim zou immers financiële en functionele gevolgen hebben voor de R.T.B.F. De directrice wijst er bovendien op dat verzoekster alleen om sociale redenen op grond daarvan niet is ontslagen.

11. Op 11 augustus 1994 stemt de administrateur-generaal in met dat voorstel. Het betreft de bestreden handeling.

12. Op 26 augustus 1994 brengt hij die beslissing ter kennis van de vakorganisatie die voor verzoekster heeft bemiddeld.

Overwegende dat verzoekster een eerste middel ontleent aan de onjuiste toepassing van het besluit van de Franse Gemeenschapsexecutieve van

16 maart 1993 betreffende de aanwerving in de graad van helper bij de R.T.B.F., doordat de verwerende partij niet kon weigeren om haar te benoemen onder het voorwendsel van een gebrek aan toewijding, terwijl zij geslaagd was voor het bekwaamheidsexamen en medisch geschikt was verklaard voor de betrekking; dat zij in concreto betoogt dat artikel 3, § 2, derde lid, van het genoemde besluit, door te verklaren dat gegadigden die het vereiste minimumaantal punten hebben behaald voor het bekwaamheidsexamen toelaatbaar zijn, hun een aanspraak verleent om te worden benoemd in één van de vacante betrekkingen van helper, onder het enkele voorbehoud dat zij medisch geschikt worden verklaard, en dat de overheid, door te weigeren haar te benoemen, op onregelmatige wijze een voorwaarde inzake toewijding heeft toegevoegd waarin niet wordt voorzien door de teksten die van toepassing zijn;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat zelfs indien verzoekster overeenkomstig artikel 3, § 2, derde lid, van het besluit van 16 maart 1993 toelaatbaar was, een overheid steeds het recht heeft af te zien van een benoeming op voorwaarde dat zij steunt op een of meer wettige en redelijke motieven, dat toelaatbaarheid en benoeming niet mogen worden verward, dat er in dit geval een rechtens aanvaardbaar motief voorhanden is om verzoekster niet te benoemen, te weten haar gebrek aan toewijding, en dat het immers weliswaar zo is dat de verwerende partij, zolang verzoekster een arbeidscontractante is, haar niet hoeft te bezoldigen wanneer zij afwezig is en dus een persoon in dienst mag nemen om haar te vervangen, maar dat zulks niet meer het geval zou zijn als zij benoemd was;

Overwegende dat artikel 1 van het besluit van 16 maart 1993 bepaalt dat de graden die overeenstemmen met de betrekkingen van helper en die

vacant zijn op de datum waarop het in artikel 2 bedoelde wervingsexamen zal worden uitgeschreven of het zullen worden gedurende de geldigheidsperiode van dat examen, verleend worden overeenkomstig de bepalingen van dat besluit en dat artikel 2 ervan bepaalt dat voor de wervingsgraden die overeenstemmen met de betrekkingen van helper een bijzonder toelatingsexamen wordt georganiseerd; dat voor de personeelsleden die op 25 september 1991 of vóór die datum gedurende ten minste één jaar, als voltijds arbeidscontractant een ambt van niveau 4 hebben uitgeoefend, waarbij het begrip volledige betrekking als arbeidscontractant in artikel 4 omschreven en nader uitgelegd wordt, dit toelatingsexamen luidens hetzelfde artikel 3, zich aandient als een bekwaamheidsexamen in overeenstemming met het personeelsstatuut; dat luidens hetzelfde artikel 3 de gegadigden die het minimumaantal punten behaalden worden toegelaten; dat uit het gebruik van de woorden "worden toegelaten" in artikel 3, § 2, derde lid, blijkt dat de geslaagden voor het bekwaamheidsexamen geen recht hebben op benoeming in een van de vacante betrekkingen van helper, doch slechts in aanmerking komen voor benoeming; dat de benoemingsgerechtigde overheid, zelfs indien zij slagen voor dat examen, ten opzichte van hen een bepaalde beoordelingsvrijheid behoudt doordat zij kan weigeren om hen te benoemen wanneer zij medisch ongeschikt worden bevonden of om enig ander wettig en redelijk motief; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekster een tweede middel ontleent aan de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, aan kennelijke dwaling in de beoordeling, aan schending van het redelijkheidsbeginsel en aan machtsmisbruik, doordat de bestreden handeling gemotiveerd is op grond van het feit dat zij in haar werk een gebrek aan toewijding aan de dag zou leggen,

hetgeen voor de verwerende partij schadelijke functionele en financiële gevolgen zou meebrengen, terwijl enerzijds, zij sedert het einde van haar periode van ziekteverzuim niet meer in zulke mate afwezig is geweest dat bijzondere kritiek erop gerechtvaardigd kon worden en dat zij haar ambt dus zeer goed uitoefent en dat anderzijds, het financiële belang dat haar benoeming zou kunnen hebben haar niet duidelijk is, aangezien zij op grond van een arbeidsovereenkomst in dienst blijft en het ambt uitoefent waarin zij zou worden benoemd; dat zij voorts betoogt dat de verwerende partij, door aan de benoemingscriteria waarin het voormelde besluit van 16 maart 1993 voorziet toewijding als voorwaarde te hebben toegevoegd, haar bevoegdheid te buiten is gegaan, te meer daar het argument dat zij aanvoert een criterium is waarvan zij de juistheid niet kan nagaan, daar verzoeksters toewijding in de toekomst niet kan worden afgeleid uit haar arbeidsverzuim in het verleden;

Overwegende dat uit het administratief dossier, in het bijzonder uit de staat van verzoeksters ziekteverzuim in de periode van 8 oktober 1985 tot 29 mei 1994, blijkt dat zij, afgezien van zwangerschapsverloven en verloven te wijten aan een arbeidsongeval, vaak afwezig was en een gebrek aan toewijding op het werk vertoonde; dat de verwerende partij, na inzage van die door haar geneeskundige dienst opgemaakte staat, geoordeeld heeft dat ofschoon verzoekster medisch geschikt is bevonden, haar frequent arbeidsverzuim in de beschouwde periode een voldoende reden vormde om haar, althans voorlopig, niet te benoemen, daar haar arbeidsverzuim, indien zij vast wordt benoemd als ambtenaar, schadelijke functionele en financiële gevolgen kan hebben voor de instelling; dat zulk een motief niet onwettig of onredelijk lijkt; dat dit motief tevens feitelijk juist is daar verzoekster de feitelijkheid van haar ziekteverzuim in de beschouwde

periodes niet ontkent, doch slechts betoogt dat zij sedertdien haar ambt regelmatig uitoefent, wat overigens wordt tegengesproken door de staat van arbeidsverzuim voor de periode na 29 mei 1994; dat het motief ten slotte begrijpelijk is; dat, zoals de personeelsdirectrice erop wijst in haar nota van 9 augustus 1994, waarmee de administrateur-generaal op 11 augustus 1994 heeft ingestemd, "als verzoekster voortaan onder een rechtspositionele regeling valt, de R.T.B.F als gevolg daarvan de periodes van arbeidsverzuim zou moeten betalen (financieel aspect) en het onmogelijk zou zijn haar in haar dienst te vervangen (functioneel aspect)"; dat het de benoemende overheid geenszins verboden is rekening te houden met de gevolgen die haar beslissing in de toekomst kan hebben; dat voor het overige het tweede middel samenvalt met het eerste; dat het evenmin opgaat;

Overwegende dat verzoekster een derde middel ontleent aan de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, inzonderheid van de artikelen 2 en 3; dat zij in een eerste onderdeel betoogt dat de bestreden handeling niet uitdrukkelijk gemotiveerd is en evenmin is bekendgemaakt en dat zij niet persoonlijk ervan op de hoogte is gebracht maar slechts langs haar vakorganisatie en a posteriori, zodat de externe motivering onbestaande is; dat zij in een tweede onderdeel betoogt dat de aangevoerde motieven noch in rechte noch in feite aanvaardbaar zijn en onredelijk zijn in het licht van een gezond bestuur, zodat de motivering niet afdoende is;

Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat de eigenlijke beslissing de door de administrateur-generaal van de R.T.B.F. op 11 augustus 1994 verleende instemming is met het hem door de

personeelsdirectrice op 9 augustus 1994 voorgelegde voorstel; dat deze beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd is aangezien erin de motieven worden vermeld die de grondslag ervan vormen; dat de brief van 26 augustus 1994 houdende kennisgeving van deze beslissing aan verzoeksters vakorganisatie evenzo gemotiveerd is; dat de omstandigheid dat de beslissing ter kennis is gebracht van verzoeksters vakorganisatie veeleer dan van haarzelf niet relevant is; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat op het tweede onderdeel reeds is geantwoord bij het onderzoek van het tweede middel; dat daaruit volgt dat geen enkel onderdeel van het derde middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op zes november 1900 zesennegentig door :

de HH. ANDERSEN, kamervoorzitter,
LEROY, staatsraad,
HANSE, staatsraad,
Mevr. MALCORPS, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

R. ANDERSEN.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.